

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłat;
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ģi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

— Sserbske njedźelske lopjeno. —

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihicziščetni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedyplatu 40 pj. dostacž.

4. njedźela po swjatej Trojizy.

Mat. 7, 24—27.

To je skónčenje tamneho wulkeho přědowanja, kotrež je tón Knjes na horje džerzał. Ženje wjazy žadny cžłowjeť njeje tať rěczał, jako wón. To njeběchu kłowa, kaž i cžłowsteho rta; to běchu wohenjowe schřiczi, kotrež wutrobny sahorichu, to běchu rěki žiwjenja, kotrež i wutrobny Božeho Ssyna do cžłowstich wutrobow běžachu, to běsche kaž bicze hamora wo šwědomnje liwkeho, haj duchownje morweho luda. S lubosnym „šbóžni šu“ je tón Knjes šwoje přědowanje šapoczał, i našchim šatschašowaznym pschirunanjom wo dwěmaj twarzomaj, mudrym a njemudrym, wón je skónčzi. Šemu je na tym ležane, šo bychu czi, kotřiz wokolo njeho steja, niz jeno pošlucharjo, ale tež kłowa cžinjerjo byli. Šalle potom šo jim šlyšchane přědowanje kłowo žiwjenja šcžini. To chze wón šwojim pošlucharjam do wutrobow šaschcžepicž. A k temu šebi tón Knjes pschirunanje wušwoli, wšate i teho měštna, na kotrymž wón steji. Kaž wón šam tam se šwojej nobu na škale steji, tať dyrbja jeho wuczobnizy dom šwojeho šnutškowneho žiwjenja tež na škale šaložicž. To šo pať tať štanje, šo woni jeho kłowo niz jeno šlyšcha, šo wot njeho niz jeno k šylsam hnucž dadža, ale jo tež we šwojim žiwjenju dopjelnja. Kaž šo pschi twarjenju kšěže kamjeń na kamjeń twari a wšitke kamjenje na rózknym kamjenju wotpocžuja, tať mamy šo tež my twaricž ša duchowny dom, a našch rózknj kamjeń je Ješuf Šhryšuf. Šacž šo

my tať twaricž, tať natwaricž dawamy? Wopomń, našch Šbóžnik jow wot tych jenych njerěczi, kotřiz pschirudu, a wot tych druhich, kotřiz njepschirudu; wón jeno na tajkich myšli, kotřiz pschirudu a šlyšcha. Ale tež mješ nimi je jich wjele, kotřiz na škale njetwarja, ale na pěšć.

Na cž o ty twarišch?

1. na pěšć? 2. na škale?

1. Ja widžu cžłowjeťa, kotryž wješely do šwěta won cžehnje, šwoje šbože šebi pytačž, šwoj dom šebi šaložicž. Něť je wón po šwojim šdacžu prawe měštno namakať a šwoje džělo šapocžina. Šjana rěcžla póbła pluskoze, kwětki kolowokolo kčžěja, njebjšo šo wysche njeho móđri. Šedom wón pytnje, šo wón do šameho pěšća twari; padnje jena rjada, dha wón ju šmějo šašo šběhnje a šruna; škónčnje je twar hotowy. Špróžny šo našch twarž lehnje, šo by po próžny a džěle w španju nowych cžerstwonych mozow nabyl. Wokřjedž nozy šo wiohor šběha, deschcžik šo i njebjš dele lije, džiwje wonkach rěka šchumi — nowonatwarjeny dom khabla, rjady wrještotaja, jeho nastřožany wobydleť wotuczi. Něť wón pytnje, tať njerosomny je byl, šwoj dom na pěšć twaricž; wón chze cžěfacž; pschepošdže! i wulkim hrimotom šo žyly twar šypnje a jeho pod rošpadan-kami pohrjeba. —

Chzešch ty prajicž: „Ščtó budže taťle njemudry?“ Našch Šbóžnik nam tajkich njerosomnych ludži pošafuje. Ščtóz moje kłowa šlyšchi a nječžini te šame, wón rjeknje, tón je podobny na njemudreho muža, kiž je šwoj dom na pěšć štažil. Wěšo bjes šlyšchenja njeđže. Šwji. Šawol šo

prafcha: „Kak dyrbjja wëricz, wo kotrymž njejsu nicžo blyshcheli?“ A tak husto fwojate pišmo napomina: „Schtož ma wufchi pošluchacz, tón pošluchaj!“ Ale Bože słowo jeno blyshhecž a po nim nječinicz, pucz k žiwjenju snacz a tola po nim njechodžicz, to nicžo njewunješe. To je potom kchesczanstwo jeno we hłowje a na hubomaj, ale niz we wutrobje a w žiwjenju. W fweće wonkach fo cžlowjekeje smëja, kotryž ma jeno słowa a žanyh skutkow. W Božim kralestwje fu tajke wobstejnošće hišćeje wjele strašnišće. Bože słowo je wótrische dnyžli žadyn na wobemaj bokomaj wótrij mjecz. Hdyž fo nam tutón mjecz poda, potom dyrbinjmy tež i hrëchom a fwećom wojowacz japoczecz. Bože słowo je kaž blyšk, kotryž njebio a semju rošfwećzi. Komuž pod tajkim sablyštnjenjom fwećomnje njewotuczi, tón je šasparny a tupy kchesczan. Škorzi fo, so w našim cžašu jich wjele Bože słowo wjazny njeblyšchi, ale tamna škoda je wjetšča, so najwjazny wot tych, kotřiž jo hišćeje blyšča, w šchuli a w paczerškej wuczbje, w zyrkwi a w domje, po nim nječinja. Mny njechamy na druhich myšlicž, na šamu fwoju wutrobu chzemy dyricz. Mny fmy wot mlodošće šem wukli, so njedyrbi ništo druhich bohów mecz pšchi tym jenyj žiwym Bošy, a tola tak husto je nam kubło a samóženje, wješele a lošcht našch Bóh. Kóžde džeczó wë, so ma fwojeho nana a fwoju macž cžescžicz; a tola fu wšchëdnje škóžby šaršchich na njepošluchne a nježakowne džeczó blyshhecž. Kóždy wë, so kurwarjo a mandželstwoamarjo Bože kralestwo herbowacz njebudža, a tola tute hrëchi wšchëdnje k njebiu horje wolaja. Na pëšk my twarimj, praji tón Anjes, hdyž fmy tak jeno pošlucharjo słowa, niz pač činjerjo. Šsebje šamych šjebamy. Domej našcheho žiwjenja prawy šaložk pobrachuje. Hdyž cžlowjeka cžezke domachpytanja potrjehja, jow šylny deščezik tyšchnošće, kotruž Bóh pošcezele, tam wody špytowanja, kotrež nam i našcheho fwećomnja nastanu, tam šašo wichory wšchelakich šlych pšchibłodžazyh rëčžow, potom wón šacžowa, tak hubjeny šaložk je jeho žiwjenje mëló; wón šebi po troščće žada a jón tola nje-namača, wón ša mëróm žedži, ale podarmo. Mložno, so jeho dom hačž do šmjertneje hodžinki šteji, ale hdyž fo wrota wëcžnošće pšched nim wotewrjeja, potom fo wón šypnje a jeho padnjenje je wulke. Tón šamy wotrocžk, kiž fwojeho knjesa wolu šnaje a njeje fo pšchihotował, njeje tež cžinił po jeho woli, tón budže jara šchwifany. Młój kchescžano, duž njetwač dale wjazny na pëšk, twač na škału.

2. Šchto dha na škału twari? Našch Šbóžnik nam wo druhim mužju powjeda. Tón rnje hluboko, rnje pšches šwjeršchny pëšk, doniž na škału njepšchindže; to bjes próžny a pota njewotëdže, ale ša to ma jeho dom potom tež wëšty, twjerdy šaložk. To je mudry muž, praji tón Anjes, šnamjo wšchitkich tych, kotřiž Bože słowo blyšča a jo cžinja. Tajžny k fwojemu Bohu horje šhladuja a rjeknu: „Šchtož ty prajišch, to chžu cžinicž“, ale woni wšchač tež pšchi tym šhonja: „To ložke njei, so kchescžan šym a cžinju, šchtož tón cžisty Duch šej žada.“ Kak cžezko je ša našche cžëlo a krej, fo pod Božu wolu šhibowacz! Dha my i tym japoschtołom šdychowacz nawuknjemy: „Wolu ja derje mam, ale so bych dokonjał to dobre, to ja njenamačam.“ Tajke šhonjenje pač naš do hlubokošće pokuty wjedže; my špóšnawamy, so ma fo niz jeno to abo tamne w našim žiwjenju pšchemënicž, ale so my nowu wutrobu a nowu myšl trjebamy. Ale hdyž my nëtk

w tajkej nušy pola Ješusa woadče fwojich hrëchom a šahojenje fwojeje škody pytamj, dha fo tež našča wëra hluboko šaloži. Ššchetož šchtož pyta, tón namača. Tajke namačanje pač nam našche dowëjenje k Bohu pošylni; my šhonimj: „Šchtož Bohu wšchón fo dowëri, tón na žadyn pëšk njetwari“; i dobom našča lubošć k temu Anjesej rošće; my šlubimj: Lubimj jeho, dofelž je wón naš prjedy lubował; haj, my doštanjemj wješełi nadžiju na škónčne dohčće a i tym šczerpliwošć w cžerpjenjach tuteho cžaša. Našche žyłe žiwjenje doštanje hluboki, wëšty šaložk. Wone na tym podložku wotpoczjuje, kotryž je položeny, kotryž je Šhryštuš.

Tajki dom na škałe je wšchač tež wichoram a woadam podčžišnjeny, kotrež wo njón štorfaju; ale žolmy jón nje-podmlëja, wichory jón njepowala; wón njepadnje. Ty tola tajke wichory šnajesch, mjenujžny tamne dny, kotrež nam kubło a samóženje rubja abo lubych cžlowjekow wot našcheho boka torhnu, abo nam cžëlo i khorošću a dušchu i tyšchnošću wobcžezuja. Šchtož je potom na pëšk twarił, tak lohžy tón morkoze: „Š cžim šym šebi to šašlužil?“ abo tak lohžy jemu jeho hrëščna wina Božu hnadu pšchikryje a jeho do njewëry a šadwëlowanja dowjedže. Haj, tež wëra teho, kotrehož dom na škałe šteji, šhabla; wón šebi praji, so dyrbjjala tuta wëra wjele hlubšcho a twjerdscho šaložena byčž. Ale tajke šhonjenje je jemu jeno k lëpšchemu. Wón fo tak na tón cžaš hotowacz nawuknje, hdyž budže šymny wëtr wëcžnošće jeho dušchu wobduwacz a štary šly njepšcheczël jeho žiwjenje wobškoržowacz, so by potom prawy šaložk pod nohomaj mël a twjerdže štał we wërje do fwojeho Anjesa Ješom Šhryšta. Štejmy ša tym, so šebi dom fwojeho šnutštowneho žiwjenja na škału nastwarimj a pšches Božu hnadu špëwacz nawuknjemy:

Ša šym pšches Šhryšta krawne rany
Tón prawy šaložk namačal.
Trošcht drugi njeje namačany,
So bych fo we nim šradował.
Tón šaložk wëcžnje wostanje,
Hdyž wšchitko druge šahinje. Šamjeñ. M. w B-e.

Twač na Boha!

(Ššcheložk.)

Twač, o moja dušča,
Twač na Boha!
Wëra jemu šlyšča,
Pomoz ša wšchëch ma.
Budž bjes štracha: ranje šesthadža;
Šo šymje cže wita krašnošć nalëčža.
Hdyž wichor duje,
Ššchiz nastawa,
Dha cže wobarnuje
Mlož Anjesowa.

Twač, o moja dušča,
Twač na Boha!
Wëra jemu šlyščo,
Pomoz ša wšchëch ma.
Ššwet rošwalče: i nami Wjetšchny je;
Wjetšča dnyžli Bóh Anjes nusa njebudže.
D wëcžna šwëra,
Ššchit we nušy,
Pomhaj, hdyž je wëra,
Ty šwëry šy!

Šhtó je wjetschi?

Dla tuteho praschenja bēšchtaj šo dwaj murstaj hólzaj swa-
džiloj. Tón jedyn rjekny, šo je murški kral najwjetschi knjes
mješ tym šo tón tamny š rošbudženoscju pōšna: Mě, Jesuš je
wjetschi, tón je mój kral.

Duž murški hłownik runje nimo džěšche. Tón šo na teho
hólza mjeršasche, kiž Jesušej najwjetschu częscž dawasche, duž dari
wón temu, kiž bē ša njeho był, módre rubjeschko a módrú mēžu,
tamnemu pač bēle rubjeschko a bēlu mēžku. Tajteju wón jeju
š nēšajkim nadawkom do bližšcheje wšy pōšla. Š swojim škužob-
nikam pač pschifasa, šo bychu ša nimaj šchli a teho hólza š bēlym
rubjeschkom a bēkej mēžu ščónzowali. Tuta pschifasnja šo wu-
wjedže a nastróžany tón hólčez š módrým rubjeschkom a módrej
mēžu š temu hłownikej wróčžo pschiběža, šo by jemu powjedał,
šhtó bē šo stalo. Štač šo nētko tón hłownik džiwasche, jako w tym
hólčezju runje teho špōšna, kiž bēšche prajil: Jesuš je najwjetschi!

Taj hólzaj bēšchtaj dužy po pucžu te wēžy šebi mješ šobu
wumēnikoj. Šhtó dha bēšche tón wjetschi był?

W czēmnych dnjach.

Najsubšchi š kōždym lētom, dnjom
Mi pschede wšchēm je čžichi dom,
Šdyž čžafy čžēmne šu a mšłowe,
Dny šamróčžene, šymne, čžmowe.

Čžim bóle wonkach wētry duja
A mroki njebo šacžēmnuja,
Še štraschnym hroža njewjedrom:
Mi Boža miłoscž jašni dom! —

K. A. Fiedler.

Mješy čžłowskeho rošoma.

Raschi wučženi nētko wšcho wjedža. Woni čži powjedaju,
kajte je wšcho psched 100 millionami lētami było, kajžy šu ludžo
byli a kajki ščót. A to wjedža wšcho tač wēšče, jako budžichy
tehdy žiwi byli. Drusy šu do njebješ pohladali a wuhladali, šo
tež tam kaž na šemi žaneho Boha njeje. A šhtóž jich šłowam
njewēri, tón je po jich mēnjenju w pōšnacžu nasad wostal.

Š tajšimi mudracžkami šu šo hižom štari žyrkwinsžy wótzojo
bēdžicž mēli. Tač bē wēšty wučženy, Eunomius š mjenom, šo
šhwalil, šo Boha tač derje šnaje, kaž šebje šameho, a šo jemu na
nim ničžo potajne njeje. Tēhdomnišchi žyrkwinski wučžer, Basilius
š mjenom, pač je jemu doprajil. Wón jemu 20 praschenjow wo
mrowjach štaji, wot kotrychž wón ani na jene wotmolwicž nje-
mōžesche. Duž džesche Basilius š naschemu mudracžkej: „Šdyž ani
mašu mrowju a jejne žiwjenje njerošymišč, kač dha čžesč šo
šhwalicž, Boha dopōšnacž? Tón mudracžk je po tym ponižnišchi
był.

Njebudž bojasny, móžesč-li nēšhtó dobre čžinicž!

Ša bēch ras, tač nēhtó powjeda, šo pschi wjetšchej rēžy wu-
šhodžował a bēch šo mēštnu pschibližil, na kotrymž kawka štejesche.
Na tej čžyžy trochu powotpocžnyčž. Šato pač tam dōndžech,
widžach, šo na njej šhudobnje šdrasčžena hólčžka šedžesche. Šejny
šhribjet bē še mni pschibobrocženy a šwoje woblicžžo mējesche na
ružy šeprene. Šako moje krocžele šaššyšča, wobrocži woblicžžo
še mni a ja pohladach do woczow, w kotrymajž bēšche tajki štył a
tajke šadwēlowanje widžecž, šo mje na mēšče ta mšł pscheidže:
„Ša wboha tola tu pschi tej rēžy ničžo njeprawe njesapocžnje!“

Šhwilu šebi rošpominach, hač šo tu wbohu wopraschecž njedžrbjal,
dla čžeho je tač šrudna, a ju š nēkotrymi pschecželnymi šłowami
šwješelicž. Ale wēšta bojasliwoscž a ta njewēštosčž, hač budže na
mnje, teho žufeho, pōšluchacž, mje wot teho wotdžerža, a ja džěch
dale. Ša pač ani jeje štyšne pohladnjenje, ani to wobžarowanie,
šo šo š njej do rēčže njedach, wjazžy wotbnyčž njemōžach.

Šši dny pōšdžišcho hładach pschpadnje š woknom won, š ko-
trehož bē tamna rēka a tež ta kawka widžecž. Duž widžach, šo
šo njedaloko teje kawki wjele ludži hromadžesche. Šako bliže hla-
dach, wuhladach na trawje žónšku ležo a šrošymich, šo bē šo tam
nēšajke njesbože štačo. Na mēšče šo na tamnu hólčžku dopomnich.
Ša šo wo tej wēžy bliže wobhonjowach a šhonicž, šo bu ta žónška
š wody wučžehnjena a šo mējesche runje tajku draštu, kaž tamna
štyšna hólčžka. Tež bēchu ludžo nasdala to šame popoždnje, hđžež
bēch ja pschi tej kawžy nimo šchoł, žónšku do wody hičž widželi,
njewjedžo, šo čžze šo tepicž. Mi nētko na šwēdomnje padny,
šo bēch škomdžil, tej šrudnej nēšhtó troščtnych šłowow prajicž,
š čžimž budžich ju šnano psched tej njesbožownej krocželu
šwarnował.

Do wušnjenja.

(Wie könnt' ich ruhig schlafen —.)

Štač mohł ja w čžēmnej nožy
Šdy čžišche špacž,
Šdyž nochžyl š tebi, Wótčže,
Šried' šdychowacž?
Mi wšchēdny ropot šajač
Še wutrobu,
Ššchi tebi pač mam poštoj
A šbōžnosčž wšchu.

Ach, pschikryj moje hrēchi
Nētk šhryšta dla!
Ty, Šnježe Božo, luboscž
Šsy ščžerpliwa.
Daj čžistu — wo to prošču —
Mi wutrobu,
Kiž w šbožu, w horju škuži
Čži š radoščžu.

Daj, šo tež ja byč wodač,
Kaž wodašasč;
Mēł lubo šwojoh' bratra,
Kaž pschifajasč.
Tač wušnu bjes štaroscžže
A w luboscži,
Šo tež we ščłódkich šonach
Ššym pschi tebi.

Šurij Bróšt.

Powučženy pschirošpnytnik.

Šendželčan Darwin, najščławnišchi pschepytowac pschirošy
nowišcheho čžaka, do wēry tež wjele njedžeržesche. Šdyž na šwojim
pucžu wokoło šemje tež Patagonow w južnej Amerižy šejna, thč-
šamych jako woprawdžitych čžertow wopišowasche. Wón jich ša
čžłowjekow pschipōšnacž njechasche a mējesche ša to, šo šu wopizam
podobnišchi džyli čžłowjekam, a šo jich rēčž žana rēčž njeje, ale
hrosne bjecženje. Šdyž bōšy po tym Šendželšy mišionarojo tutym
ludžom wēru přēdowacž počžachu, šo jim wšchitžy wučženi ludžo
šmējachu a jim njeradženje jich škutka wēščžachu.

© woprědka ſo ſbaſche, ſo bėchu prawo mėli. Tutyh Patagonam wėru prėdowacſ, bėſche pſche wſchu mėru czeſke. Hdyſ pat Darwin po wjele lėtach ſaſo do Patagoniſteje pſchińdſe, dnyrbjeſche ſo dſiwacſ, ſchto bėſche miſionſtwo ſ tutyh ludſi ſhotowalo. ſaſo ſcheſcſzijenjo woni wjazy na nėhduſchi dſiwi lud podobni njebėchu. Wſchėm hanjenjam miſionſtwoa pat Darwin tehdy pſchwoła: „W Patagonſtej ſu pſcheſtali, ludſi woprowacſ, dſėcſi kńzowacſ, nječſiſte ſiwjenje wjeſcſ, jebacſ, kradnyčſ a druhe njeſaſanſtwo a cſinicſ, dofelſ ſu nėtko ſcheſcſzijenjo. To njeſchidacſ, by rėkaſo, njeđakowny byčſ pſchecſziwo miſionſtwo. Hdy by ſadny hanječ miſionſtwoa njeſboſe mėł, ſo by ſo jemu kńdſ ſlamaſa, a wńn ſo na njeſnaty brjoh wucſiſnył, dha by najhorſzyſche prėſtwy ſ Bohu ſlał, ſo bychu miſionarajo teſ hiſom hacſ do tuteho luda pſchilſchli byli. A priedy je wſcho miſionſtwo hanil!“

Wot teho cſaſa Darwin kńdſe lėto rjany pjenjeſ ſa ſwjate miſionſtwo woprowaſche.

Boſe khoſtanje.

Mńj nan mėjeſche chemiſku fabriku a we ſwojim laboratoriju wſchelake poſpyty je wſchelakimi ſtraſchnymi wėzami cſinjeſche, kiſ bychu lohko roſbuchnyłe. Nam dſėcſom bė hacſ nanajkrucſiſcho ſaſaſane, ſo nėcſeho w laboratoriju dńtknyčſ. A my to teſ nje- cſinjacſmy.

Naſ pſchi pſchetwarjenju doma bu laboratorijum pſchepoſoſeny. Wſchė ſchleńzy a druhe ſudobja buchu do kaſchėzow ſapaſowane a ſeſamſane, hacſ buchu na nowym mėſcze ſaſo poſtajene. Wo ſhwili mńj nan porzelinowy talem pytaſche, ſo by na nim nowy poſpyt cſinił. Ale tńn ſam by njebu namaſany. Wſchudſom bu pytany, ale podarmo. Tńn talem ſam na ſebi wſchacſ tał drohi njebėſche; ale na tutyh ſudobjach ſ laboratorija bėchu wſchelake powoſtanſki, kiſ mńžachu, hdy by ſchto ſudobje rybowacſ pocſał, ſaſoſne nje- ſboſe nacſinicſ. Duſ nicſo wſche njewoſta, hacſ ſo nan nam wſchėm, dſėcſom a ſluzobnym, tutńn ſhubjeny talem nadrobnyje wo- piſa a naſ warnowaſche, ſo ſo jeho dńtkli njebychmy, hdy bychmy wſcheje wėzy nėhdſe na njńn ſtorcſili.

ſhwila ſańdſe a talem ſo njenamaſa. Duſ bu na njńn po- ſabyte. Tehdy do najſheho domu teſ ſhuda, hiſom wobſtarna wu- dowa ſluzheſche, kotraſ by ſchaty płokaſa a wſchelake druhe wėzy wobſtaraſa a by wot naſ nimo ſwojeje mſdy teſ huſcſiſcho rjany dar, draſtu a druhe wėzy doſtawala, dofelſ mėjeſche ſo ſa wjazy dſėcſi ſtaracſ. Wona bėſche pilna ſońſka a po ſdacſu teſ pſchwiſ- liwa a dſakowna. Tola bńrſy nam pocſa nadpadowacſ, ſo by huſcſiſcho, hdyſ bėſche w domje pobyla, nėſchto pobrachowalo, pat kručſ mydla, pat kołbaſa ſ wuhenja abo nėlajſa druha malicſkoſcſ. Najpriedy ſebi myſlachmy, ſo ſo mylimy, abo ſo ſmy ſebi wėz ſapoloſili; bńrſy pat poſnachmy, ſo mamy domjazeho paducha, kiſ zyly dom ſnaje. Napoſledku bu zyly wulke ſwinjaze plezo kradnjene. Duſ na wſchėch domjazych kėdſbowachmy a tał py- nychmy, ſo ničto druhi paduch byčſ njemńe, hacſ tuta płokaſa ſona. So by ju ſpytowała a poſnu wėſtoſcſ nadobyla, moja macſ bńrſy po tym pſched tutej ſońſtej wo tymle paduſchſtwoje rėcſeſche a pſchilſpomni, ſo paduch wėſcſe na poſledku ſwoju mſdu doſtanje. „ſaj“, wudowa na to wotmolwi, „to je teſ pſche wſchu mėru hroſnje. ſchtoſ tajke nėſchto cſini, tńn ſaſluſi, ſo by jemu luby Bńh na mėſcze ruſu wot cſėla wotrasył.“ Hdyſ tole ſaſluſchachmy, naſ wſchilſki ſyma pobėhowacſ pocſa a my ſebi myſlachmy, to njechoſtane njewoſtanje.

Bńrſy na to bė w domje ſaſo płokanje a ta ſona pola naſ. © woſebitej pilnoſcſu ſo wona wo płokaſy kotoł ſtaraſche a dſėſche, zyly pſchecſziwo ſwojemu waſchnju, hiſchėze wječor poſdſe

na ſubju po drjemo, ſo by to ſame naſajtra rano ſ ruzy bylo. Druhe ranje pſchińdſe, ale mėſto teje ſony pſchińdſe ſ nam ta ſrudna powjeſcſ, ſo je ſebi tuta ſońſka ruſu wotſėlika a ſo w ſhorowni leſi. Wny ſo wſchitzy wuſtrńžachmy. Ruſu wotſėlicſ! ſak dha bė tole mńžno? Moja macſ na mėſcze ſ nej ſhwataſche a tam wona tole ſhoni:

Dſen priedy, hdyſ bėſche ta wudowa na ſubju po drjemo ſchke, bė wona na kaſchė, pod drjewom leſazy, ſtorcſila. Ručſe bėſche drjemo ſwotmjetaſa a kaſchė wotewrika; mjeſ druhimi ſnadnyimi wėzami bėſche tam teſ tńn porzelinowy talem namaſala, ſa kotrymſ bėchmy tał dołho podarmo pytali. Ručſe bė jńn do boſa ſtajila, a hdyſ bėſche wječor poſdſe hiſchėze junu po drjemo ſchla, bė jńn ſobu wſala a jńn potom ſkradſu pod ſwojim mant- lom domoj donjeſla. Domoj pſchilſchedschi ſebi ani ſhwile njeſa, ſwoj mantl wotpoſoſicſ, ale bėſche na mėſcze wobuwał, pſchi ſchachlach wiſazy a teho dla cſopky, ſhrabka a pocſala talem ſ nim cſiſcſicſ, dofelſ ſebi myſleſche, ſo je na nim wſchėdna maſanoſcſ. Lėdma pat bėſche je ſwojim wobuwaſom rybowacſ pocſala, dha tńn talem ſ mozu roſbuchny, cſrjopy lėtachy pſcheſ wofno a pſche- raſch tomorowe drjemo; ta ruſa pat, ſ kotrejſ bėſche wobuwał dſerſala, bė do cſiſta roſdriena. Tſi porſty bėchu wottorhjene a zyly ruſa roſzychnowana. Pod wulkimi bolofcſemi ſońſka ſ domu cſefny a na dworje wobſchodſenu ruſu do ſnėha tyłny, ſo by tał palaze bolofcſe ſtuſika. Tu bu wot ſwojich domjazych namaſana a praſhana, ſchto jej je, njemńeſche pat nicſo dale praſicſ, hacſ ſo bjeſ pſcheſtačſa ſkwleſche: „ruſa wotrana! ruſa wotrana!“ Lėkač dnyrbjeſche, dofelſ ſo ſymneho wohenja bojeſche, jej zyly ruſu wotrėſacſ.

Tał bė ſo nad nej po ſlowje dopjelniło, ſchtoſ bėſche ſebi ſ hroſnymi ſlowami ſama pſchala. Boſe ſudjenje bė ju trjechilo; pſchetoſ Bńh ſo njeda ſa ſmėch mėcſ. Po dlėjſchej ſhorofcſi ſaſo wotſhori a jejny prėni pučſ bėſche ſ mojimaj ſtarſchimaj, ſo by jimaj wotproſyla a ſo teho wuſnała, tał czeſko je ſo pſchėhrėſchila, ſo je jejne khoſtanje ſaſluſzene a ſo chze jo teho dla teſ ſcſerplima ſujecſ. Mńj nan je potom bńrſy dale cſahnył, je ſo pat po mńžnoſcſi priedy hiſchėze ſa jejne daſche ſiwjenje ſtarał. Poſdſiſcho ſym ju ſaſo raſ trjechil. Tehdy wona w lėſu drjemo ſberaſche, a hdyſ bė mje ſeſnała, rjełny: „Wėcſe mi, ja ſenje wjazy krad- nyła njeſym. Ale ludſo te mni ſaneje dowėry wjazy njemėjachy; duſ ſym mało ſaſluſby mėla a mi je ſo hubjenje ſchlo, Bńh je mje wńtrje khoſtał; ale jeho khoſtanje bė po prawdoſcſi.“ © tym ſebi ſylſy ſ wocſow wutře a ſrudna dale dſėſche.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Naſche ſerbske towaſtwo ſa ſnutſkowne miſionſtwo budſe w tutyh lėcze ſaſo ſwoj ſwjedėn ſwjecſicſ a to we Wńſlinku. ©wjedėn budſe po ſlńczeny chitny chnjach.

— W Bruſtej je nėtko teſ wuſaſ wuſchoł, kotryſ ſarjaduje, ſo mńža ſo dſėcſi, kotrejſ ſlaboſcſe a ſhorowatoſcſe dla hiſchėze ſhmane njejſu, do ſchule ſaſtupicſ, wot ſaſtupa do ſchule wrėcſo ſtajičſ. Namjet ma ſo wot ſtarſchich, hdyſ ſchulſki cſaſ dńdſe, pola loſalnego ſchulſkeho inſpektora ſtajičſ. Tńn ma ſo pſche- ſwėdcſicſ, tajke dſėcſo je a mńže ſebi lėkaſke wopiſmo ſadacſ. Potom ma je ſchulſkim pſchėdſtejicſerſtwom wo tym wuradſicſ, hacſ ma ſo dſėcſo wot ſaſtupa do ſchule wrėcſo ſtajičſ. Wrėcſoſtaje- nje plačſi na lėto. Mjeje- li to dſėcſo ſa lėto hiſchėze ſhmane, do ſchule ſaſtupicſ, ma ſo to wſchſchej ſchulſkej wſchnoſcſi ſ roſſudjenju woiſjewicſ.